

ΕΤΟΣ 55ον

3 Ιουνίου 2007

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 22 (2818)

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΑΝΤΕΣ

Ἡ σημερινή ἀποστολική περικοπή εἶναι ἐκπληκτικὴ καὶ συγκινητικὴ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς παρουσιάζει ἓνα ἀναρίθμητο πλῆθος ἐκλεκτῶν ψυχῶν, ἓνα «νέφος μαρτύρων», ἁγίων καὶ ἥρώων τῆς πίστεως καὶ τοῦ πνεύματος. Ὑπογραμμίζει ὁ Ἀπόστολος ὅτι οἱ ἅγιες αὐτές μορφές «κατηγωνίσαντο βασιλείας», συνέτριψαν ἐχθρικά βασιλεία, κυβέρνησαν μέ δικαιοσύνη, ἀπῆλυσαν τίς μεγάλες ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ, ἔφραξαν στόματα ἡλιονταριῶν, ἔσβησαν τὴ δύναμη τῆς φωτιᾶς, ξέφυγαν ἀπὸ κοφτερὰ μαχαίρια, θεραπεύθηκαν ἀπὸ ἀσθένειες, φάνηκαν ἀνδρεῖοι στὸν πόλεμο, διέηλυσαν φάλαγγες ἐχθρῶν, γυναῖκες πῆραν ζωτανοὺς τοὺς νεκροὺς τους. Ἦ ἄλλοι πάλι ὑπέμειναν φρικτὰ μαρτύρια, δέθηκαν πάνω σὲ βασανιστικὰ ὄργανα, τὰ τύμπανα, ἀρνούμενοι νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀποστατώντας ἀπὸ τὴν πίστη, διότι οἱ ἥρωες αὐτοὶ θέλησαν νὰ κερδίσουν ἀσυγκρίτως ἀνώτερη ἀνάσταση ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσή τους. Ἦ ἄλλοι ὑπέστησαν ἐμπαιγμούς καὶ μαστιγώματα, ἀλλὰ καὶ δεσμὰ καὶ φυλακίσεις. Πετροβολήθηκαν, πριονίστηκαν, δοκιμάστηκαν μέ ποικίλους πειρασμούς, θανατώθηκαν μέ μαχαίρι. Περιπληνθήθηκαν ντυμένοι μέ δέρματα προβάτων καὶ γιδιῶν, στερούμενοι, θλιβόμενοι, ταλαιπωρούμενοι, αὐτοὶ πού δέν τοὺς ἔφτανε στήν ἀξία ὅλος ὁ κόσμος· «ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαιῖοις καὶ ταῖς ὄποις τῆς γῆς». Ἦσαν ὅλοι οἱ ἅγιοι καὶ οἱ δίκαιοι καὶ οἱ μάρτυρες ἀγωνιστές μέ συνέπεια πού ἔζησαν μέσα στὸν κόσμο, ἀλλὰ δέν συμβιβάστηκαν μέ τὸν κόσμο. Κράτησαν γερὰ τὴν πίστη τους καὶ ἀναδείχτηκαν ἄνθη τοῦ Παραδείσου. Ὅλοι αὐτοὶ γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι εὐαρέστησαν τὸν Θεό, γι' αὐτό καὶ ἡ Ἐκκλησία μας τοὺς ἐορτάζει σήμερα καὶ τοὺς τιμᾷ.

Ἡ ἀναγνώριση τῶν ἁγίων

Ἦ ἅγιος, κατὰ τὰ ἀγιογραφικὰ κείμενα καὶ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ξεχώρισε τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ ἀπὸ τὸν κό-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. ια' 33 - ιβ' 2)

Ἄς τρέχουμε μέ ὑπομονή τό δρόμο τῆς ζωῆς

Ἄδελφοί, οἱ ἅγιοι πάντες διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελίων, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπό ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροί ἐν πολέμῳ, παρεμβολάς ἔκλιναν ἀλλοτρίων· ἔλαβον γυναικες ἐξ ἀναστάσεως τούς νεκρούς αὐτῶν· ἄλλοι δέ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τήν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δέ ἐμπαιγμῶν καί μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δέ δεσμῶν καί φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπείρασθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιήλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέσμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καί ὄρεσι καί σπηλαίοις καί ταῖς ὄπαῖς τῆς γῆς. Καί οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τήν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι. Τοιγαροῦν καί ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περιεκείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καί τήν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καί τελειωτὴν Ἰησοῦν.

σμο καὶ ἀφιερώθηκε «ψυχὴ τε καὶ σῶματι» στὸν Θεό. Εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀγωνίσθηκε σέ τούτη τὴ ζωὴ γιὰ νὰ ἐφαρμόσει τό Εὐαγγέλιο μέ πιστότητα καὶ ἀκρίβεια στὴ ζωὴ του.

Καί στά πρῶτα χριστιανικά χρόνια καὶ ἰδιαίτερα στὸν ἀπόστολο Παῦλο, ἅγιοι ὀνομάζονταν ὅλοι οἱ βαπτισμένοι Χριστιανοί. Ὅσοι εἶχαν εἰσέλθει καὶ εἶχαν ἐξέλθει ἀπὸ τὴν ἁγία κολυμβήθρα τῆς Ἐκκλησίας εἶχαν τὴν ὀνομασία τοῦ ἁγίου, δηλαδή, τοῦ ἀγωνιζόμενου Χριστιανοῦ. Στὴ συνέχεια ὁ ὄρος αὐτός ἔλαβε τὴν εἰδικότερη σημασία του. Καὶ ἅγιοι ὀνομάστηκαν οἱ μεγάλες ἐκείνες προσωπικότητες πού ἀγάπησαν τὸν Θεό, ἀκολούθησαν τὴ διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔγιναν δοχεῖα τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ὁ ἅγιος ἀναγνωρίζεται κατὰ τὴν ὀρθόδοξη ἀντίληψη, παράδοση καὶ θέση ἀπὸ τὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας, τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Δέν ἰσχύει στὴν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἡ λεγομένη «ἀγιοποίηση». Τὴν ἀναγνώριση τοῦ ἁγίου ἡ Ἐκκλησία ἐπίσημα τὴν ἐπικυρώνει μέ Συνοδικὴ Πράξη καὶ ἐντάσσει στὴ συνέχεια στὸ Ἑορτολόγιό της τὸν ἅγιο. Μάλιστα, ἡ ἡμέρα τῆς μνήμης τοῦ θανάτου, τῆς κοιμήσεως τοῦ ἁγίου, εἶναι ἡ γενέθλιος ἡμέρα. Ἦδη ἀπὸ τὰ πρῶτα χριστιανικά χρόνια οἱ πιστοὶ συγκεντρώνονταν γιὰ νὰ τελῆσουν τὴ θεία Λειτουργία τὴ γενέθλιο αὐτὴ ἡμέρα τοῦ ἁγίου, τότε δηλαδή πού γεννήθηκε γιὰ τὸν Παράδεισο καὶ γιὰ τὸν Οὐρανὸ μέ τὴν κοίμησή του ὁ ἅγιος.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, οἱ Ἅγιοι Πάντες μέ τήν πίστιν ἀνέτρεψαν βασιλεία, ἔκαναν ἔργα δικαιοσύνης, ἐπέτυχαν τήν πραγματοποίησιν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν τήν δύναμιν φωτιᾶς, διέφυγαν τήν σφαγὴν, ἔγιναν ἀπό ἀδύνατοι δυνατοί, ἔγιναν ἰσχυροί σέ καιρόν πολέμου, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν. Γυναῖκες ἔλαβαν τοὺς νεκροὺς τῶν δι' ἀναστάσεως, ἄλλοι δέ ἐβασανίσθησαν καί δέν ἐδέχθησαν νά ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι, διὰ νά ἐπιτύχουν μίαν ἄλλην καλυτέραν ἀνάστασιν. Ἄλλοι ἐδοκιμάσθησαν μέ ἐμπαιγμούς καί μαστίγωσιν, ἀκόμη δέ καί μέ δεσμά καί φυλακὴν. Ἐλιθοβολήθησαν, ἐπρινόσθησαν, ὑπέστησαν πολλὰς δοκιμασίας, ἐθανατώθησαν μέ μάχαιραν, περιπλανῶντο φοροῦντες δέρματα προβάτων καί δέρματα αἰγῶν, ἔστεροῦντο, ὑπέφεραν θλίψεις καί κακουχίας, (ἄνθρωποι διὰ τοὺς ὁποίους δέν ἦτο ἄξιος ὁ κόσμος), ἐπλανῶντο σέ ἐρήμους καί σέ βουνά, σέ σπύλαια καί σέ τρύπες τῆς γῆς. Ὅλοι αὐτοί, ἂν καί εἶχαν καλὴν μαρτυρίαν διὰ τήν πίστιν τους, δέν ἔλαβαν ὅ,τι εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Θεός, διότι εἶχε ὁ Θεός προβλέψει κατὰ καλύτερον ἀναφορικῶς μ' ἐμᾶς διὰ νά μὴ φθάσουν ἐκεῖνοι εἰς τήν τελειότητα χωρὶς ἐμᾶς. Ἐπομένως, ἀφοῦ ἔχομεν γύρω μας ἕνα τόσο μεγάλο σύννεφο ἀπὸ μάρτυρας, ἄς ἀποτινάξωμεν κάθε βᾶρος καί τήν ἁμαρτίαν, ἡ ὁποία εὐκολα μᾶς ἐμπλέκει, καί ἄς τρέχωμεν μέ ὑπομονὴν τὸ ἀγώνισμα τοῦ δρόμου πού εἶναι ἐμπρὸς μας, μέ τοὺς ὀφθαλμούς μας προσηλωμένους πρὸς τὸν ἀρχηγόν καί τελειωτὴν τῆς πίστεώς μας, τὸν Ἰησοῦν.

(*Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ.*)

Ἡ παρουσία τῶν ἁγίων

Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ ἴσως νά ἀκούγεται κάπως οὐτοπικὴ ἡ φράση «παρουσία ἁγίων». Πράγματι, στὴ νοσηριακὴ ὑλτόφρονα νοοτροπία τῶν καιρῶν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἐξωπραγματικὸς ὁ λόγος περὶ ἁγίων καί ἀγιότητος.

Καί ὁμως, σ' αὐτὴ τὴν τόσο δύσκολη ἐποχὴ ἀναζητεῖται ὁ ἅγιος. Καί δόξα τῷ Θεῷ ἔχομε ἀγίους, ζοῦμε μέ τοὺς ἀγίους. Μάλιστα τοῦτος ὁ τόπος εἶναι εὐλογημένος ἀπὸ τὸν Ὑψιστο μέ πάρα πολλοὺς ἀγίους. Σ' ὁποιο μέρος τῆς Ἑλλάδος καί ἂν σταθοῦμε, θά δοῦμε νά υπάρχουν ναοί, μοναστήρια, εἰκόνες, θαύματα, λείψανα ἁγίων. Ἡ παρουσία τῶν ἁγίων εἶναι ἔντονη. Ὁ Ἰσᾶς μας, ὁ ὀρθόδοξος ἐλληνικὸς εἶναι ζυμωμένος μέ τοὺς ἀγίους. Εἶναι δικοί μας οἱ ἅγιοι καί τοὺς ἀγαπᾶμε πράγματι καί τοὺς σεβόμεθα καί τοὺς τιμοῦμε. Γι' αὐτὸ καί προστρέχουμε σ' αὐτούς. Καί αὐτὸ, γιατί ξέρουμε ὅτι ὁ ἅγιος ἐλέγχει, ἀλλήλα καί ἐμπνέει. Ὅταν κοιτᾶμε μιά εἰκόνα ἐνός ἁγίου ἢ ὅταν διαβάζουμε τὸ συναξάρι του ἢ τὸν βίο ἐνός ἁγίου, ἐλεγχόμεστε. Ἐλεγχόμεστε γιὰ τὸν δικὸ μας βίο καί γιὰ τὴ δικὴ μας καθημερινὴ ζωὴ. Ἡ παρουσία τῶν ἁγίων ἐλέγχει τὴ ζωὴ μας ἀλλήλα συγχρόνως μυσταγωγεῖ τὴ ζωὴ μας. Μᾶς ἐμπνέει ὁ ἅγιος, γιατί μᾶς παρηγορεῖ, μᾶς ἐνισχύει, γίνεται ὁδοδείκτης πρὸς τὴν πνευματικὴ μας ζωὴ γιατί γὰρ ἠνευεὶ τὴν ὑπαρξὴν μας.

Ἄρχιμ. Χ. Π.

3 Ίουνίου 2007: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ (Α΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ),
Λουκιλιανού, Παύλως μαρτύρων καί τῶν σὺν αὐτοῖς 4 νηπίων († 370-375).
Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἑωθινόν: Α΄ – Ἀπόστ.: Ἑβρ. ια΄ 33-ιβ΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ι΄ 32-33,
37-38, ιθ΄ 27-30.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 10 Ίουνίου, Β΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Ρωμ. β΄ 10-16 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. δ΄ 18-23.

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τὴν ἀνθρώπινη ἀγάπη ὅλοι, λίγο-πολύ, τὴν ξέρουμε: εἶναι δύναμη πού χτίζει μέσα μας δεσμό ἰσχυρό, ψυχικό καί συναισθηματικό. Χαίρεται τὸ ἀγαπημένο μας πρόσωπο καί χαιρόμαστε κι ἐμεῖς· θλίβεται, κι ἡ θλίψη του ἀγγίζει καί τὴ δική μας καρδιά. Ὅμως ὁ Χριστὸς ἦρθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ μᾶς φανερώσει τὴν τριαδική ἀγάπη καί νὰ μᾶς μάθει νὰ τὴν ποθοῦμε. Ἡ τριαδική ἀγάπη δέν εἶναι σάν τὴν ἀνθρώπινη πού παρέχει ἀπλῶς ἐνότητα ψυχική καί συναισθηματική. Εἶναι ἀρμός πού συνενώνει ἀκέραια καί ὀλοκληρωτικά τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ Θεό καί τοὺς ἄλλους. Ὅταν ἀγαπᾶμε ἀνθρώπινα, λυπούμαστε ἀπλῶς τὴ λύπη τοῦ ἀγαπημένου. Ὁ ἅγιος, ὅταν ἀγαπᾶ τριαδικά πονᾶ, στό ἴδιο του τὸ κορμί τὸν πόνο καί τὴν ἀρρώστια τοῦ κόσμου· σπκώνει στό σῶμα του τὰ ἀσθενήματα τοῦ διπλανοῦ, παθαίνει στή σάρκα του, ὅπως ἀκριβῶς καί ὁ Κύριος, τὰ πάθη τοῦ κόσμου. Καί καθὼς ἀγιάζεται, σκορπᾶ ἀγιασμό καί στὸν κόσμο.

Ἀκοῦστε στὸν Ραδιοφωνικό Σταθμό

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

«Ἐπί προσωπικοῦ», ἡ συνέντευξη τῆς ἐβδομάδος, μὲ τὸν

Δημοσιογράφου Κων/νο Μπλάθρα, κάθε Πέμπτη στίς 23.00

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, σὺν ὁποῖα περιστάσιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὀμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὀμιλεῖ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm